

บทนำ

เจ้าภาพงานเลี้ยงในสวนบังเอิญลืมโทรศัพท์ไว้ในครัว เมื่อเกิดเหตุขึ้นเขาจึงเป็นคนสุดท้ายที่รู้เรื่อง

ไม่กี่นาทีก่อนเกิดเหตุเขายืนอยู่บนระเบียงกับภรรยา พูดคุยกับแขกเหรื่อ โดยมีเพลงจากวงแจ๊สสี่ชิ้นดังคลอจากเวทีตรงสระว่ายน้ำ คำแล้ว อากาศเย็นเกินไปสำหรับงานเลี้ยงกลางแจ้งเช่นนี้ แต่เจ้าภาพกับภรรยาได้ตั้งเครื่องฮีตเตอร์แก๊สไว้หน้าลิบจูด พร้อมกับมีโคมไฟแดงเหลือเพื่อให้สร้างความอบอุ่น

เดนนี คาร์ไม่เคลือบอยู่ในวัยหกสิบกว่า แต่ยังมีร่างเพรียว ผิวสีแทน ใบหน้าเรียว มีริ้วรอยและแวตানাเกรงขาม เพื่อนคนหนึ่งของภรรยาเคยพูดว่าเขาคล้ายเป็นแฝดของอับราฮัม ลินคอล์น เดนนีกับภรรยาซุบซิบกับสามีภรรยาที่อาศัยในวอชิงตัน ดี.ซี. แต่มักไปใช้ชีวิตช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ที่อีสตัน รัฐแมริแลนด์ ที่จริงเขาไม่สนใจการพูดคุยจี้จ๊ะแม่แต่น้อย แต่ภรรยาชอบ เขาจึงยืนอยู่ด้วยแล้วแก้มองตามน้ำไปพลงเขย่าแก้วไวน์บิโนต์ นัวร์เบา ๆ ซึ่งแทบไม่ได้ลดความเมือหน่ายได้เลย

ขณะที่แขกพูดเรื่องราศะระว่ายน้ำใหม่ของเพื่อนบ้าน คาร์ไม่เคลือบก็มองไปรอบ ๆ มองระเบียงที่ตกแต่งสไตล์อิตาเลียน มองสระว่ายน้ำระบบน้ำเกลือที่แทบล้นออกมา สนามหญ้าที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี และบรรดาเพื่อนผู้มั่งคั่ง เอเลนอร์ชอบออกนอกวอชิงตัน ดี.ซี. ขับรถจากที่นี่ไปยังที่ดินของ

ครอบครัวแถบชนบทของแมริแลนด์ทุกหนึ่งหรือสองสัปดาห์ ตรงนั้นราคาแพงลิ่ว แต่ภรรยาของเขามีเงินและเธอต้องการอย่างนี้

คาร์ไมเคิลนึกถึงบ้านหลังนี้ว่ามันเป็นของภรรยา

เขาไม่ได้ “ทำตัว” เป็นมิตรเท่าไรๆ ทำเหมือนตัวเองไม่ได้แต่งงาน เขามีชีวิตอยู่เพื่องาน ขณะที่ทุกคนรอบตัวสนุกสนานกัน เขากลับคิดอยากจะทำกลับไปสำนักงานมากกว่า

วงแจ๊สเล่นเพลงทำนองเซ็กซี่ชื่อ *เซนต์ไมเคิลทอลเจอร์นีย์* จบ มีเสียงปรบมือประปราย แต่ก่อนที่วงจะเริ่มเล่นเพลงต่อไป ทุกคนต่างหันมองแสงไฟหน้ารถที่เล่นเป็นขบวนเข้ามาในบริเวณบ้าน เคนนี่มองตามแล้วอารมณ์ที่หม่นอยู่แล้วนั้นพลันเปลี่ยนเป็นโกรธเคือง

รถเอสยูวียูกอน เอกซ์แอลสีดำสามคันจอดบนพื้นหญ้าขนานทางเข้า ห่างจากระเบียงหน้าบ้านไปสิบห้าเมตร แยกทุกคนรู้ทันทีว่ามันเป็นรถยนต์ของรัฐบาล พื้นที่นี้ในแมริแลนด์อยู่ห่างจากวอชิงตัน ดี.ซี. เพียงสี่สิบกิโลเมตร และทุกคนในงานนี้ทำงานที่วอชิงตัน ดี.ซี.

คาร์ไมเคิลตบเสื้อแจ็กเก็ตหาโทรศัพท์ แล้วนึกได้ว่าลืมไว้ในบ้านจนพลาดข่าวสำคัญ เขาวางแก้วไวน์บนโต๊ะเล็กข้างตัว ขอโทษแขกคู่สนทนา จบเอเลเนอร์ที่รู้สึกกระอักกระอ่วน แล้วเดินตรงไปยังทางรถ ชายสวมสูทลึบกว่าคนลงจากรถ ส่วนคาร์ไมเคิลนั้นปวดหัวตบเส้นเลือดขมุด แยกไม่ควรจะเห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพราะพวกเขาไม่รู้ว่ามีเจ้าหน้าที่อะไร

บรรดาเพื่อน ๆ ของภรรยาไม่มีใครรู้เลยว่าเขาเป็นผู้อำนวยการแผนกปฏิบัติการลับแห่งชาติ เป็นสายลับระดับสูงของซีไอเอ

ความเกรี้ยวกราดของคาร์ไมเคิลในเรื่องหน่วยอาชญากรรมที่ทำให้แยกตื่นตระหนกนั้นเบาบางลง เพราะเขารู้ว่าหน่วยจะไม่ทำอะไรโง่เง่าโดยไม่มีเหตุผลเด็ดขาด เจ้าหน้าที่อารักขาทุกคนรู้ว่าเจ้านายต้องกินหัวพวกเขาแน่ที่ตื่นตูมกับภัยคุกคามเกินเหตุ เขาจึงมองว่าการแสดงตัวครั้งนี้ต้องมีเรื่องใหญ่

“บอกมา” เขาจ้ำอ้าวห่างจากกลุ่มคนถืออาวุธ

หัวหน้าทีมชื่อเดอเรนซี อายุสี่สิบเอ็ด อดีตพันตรีทหารบก ทำตัวเหมือนคนที่เขารักขา นั่นคือโฟกัสเรื่องงานตลอดเวลา “ขอโทษนะครับ คุณไม่ได้รับโทรศัพท์ มีคำสั่งให้กันตัวคุณออกจากแขกคนอื่น แล้วให้คุณใช้โทรศัพท์ของผมรับสายจากทำเนียบ”

เจ้าหน้าที่ห้าคนเข้ามาขวางคาร์โมเคลจากแขกที่ตื่นตะลึง ปีนกลมือ พี 90 ที่ปากกระบอกยื่นพ้นชายเสื้อออกมาในท่าเตรียมพร้อม กลุ่มคนท่าทางจริงจังมองสอดสายไปทั่ว แขกทุกคนรวมทั้งวงดนตรี ผู้ให้บริการอาหาร แม้แต่ภรรยาของเขาเองก็มองอย่างตื่นตะลึงในสิ่งที่ปรากฏตรงหน้า แขกส่วนใหญ่รู้ว่าเขาเคยเป็นทหารนาวิกโยธินมาก่อน แต่ทุกคนคิดว่าเวลานี้เขาทำงานให้กับหน่วยงานอะไรสักอย่างของกระทรวงความมั่นคงแห่งมาตุภูมิตามเรื่องราวหน้าฉากของเดนนี

คาร์โมเคลไม่สนใจแขกที่จ้องมองมา ไม่ถามอะไรกับเดอเรนซี แต่อธิบายว่าตัวเองลืมโทรศัพท์ไว้ในครัว

เดอเรนซีตอบ “ทำเนียบส่งอากาศยานมาครับ”

เขาผงกหัวรับ “อากาศยานนั้นหรือ ให้ตายสิโว้ย” เขานึกภาพเฮลิคอปเตอร์ที่กำลังลดระดับลงจอดบนสนามแล้วพัดตัวเขาแทบกระเด็น

“เรามีสงครามหรือ”

“ไม่ทราบครับ หัวหน้า” เดอเรนซีตอบ เขาไม่มีคำตอบอื่น แต่ส่งโทรศัพท์ให้เดนนีแล้วรีบเดินพาเขาเข้าบ้าน

คาร์โมเคลคว้าโทรศัพท์แนบหูขณะเดินไปด้วย “นั่นใคร”

“เมย์สครับ” จอร์แดน เมย์สมีตำแหน่งรองจากเดนนีที่แผนกปฏิบัติการลับ อายุอ่อนกว่าหัวหน้าสิบกว่าปี แทบไม่มีช่วงไหนเลยที่เมย์สไม่อยู่เคียงข้างเขา

“ว่ามา”

“เขาอยู่ที่นี้ครับ”

“เขาทำอะไร”

เมย์สหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนตอบมาคำเดียว “เงินหรือ”

คาร์โมเคลหยุดทักก็ หนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแตกพวว่า “เขา... อยู่ที่นี้ ที่นี้แหละที่ไหน”

“สถานการณ์ที่แย่ที่สุดนะครับ ตอนนี้เขาอาจเล็งคุณอยู่”
เขามองกวาดสนามหญ้า อารมณ์โกรธเคืองเปลี่ยนเป็นสับสนในพริบตา
เสียงแหบแห้งอย่างหวาดหวั่น “มันอยู่ในอเมริกาเธอ”
“ชาวกรองที่เชื่อถือได้บอกแบบนี้ครับ เด่นนี่”
คาร์ไมเคิลพูดเร็วเร็วแทบไม่หยุด “รีบพาผมออกไปให้พ้น ๆ จากที่นี่เลย”
เขาเดินจ้ำพรวด โดยมีทีมอารักขาของเดอเรนซีเข้าห้อมล้อม
“เฮลิคอปเตอร์จะถึงในห้านาที”
ขณะที่เดินอย่างเร่งรีบนั้นเขาก็มองไปทั่วบริเวณบ้าน มีต้นสนเป็นทิว
อยู่ไกล ๆ ซึ่งถูกหมอกหนาบังอยู่ครึ่งหนึ่ง ดูเหมือนเป็นกลางบางอย่าง
คาร์ไมเคิลตะโกนใส่โทรศัพท์ “ห้านาทีนั่นเธอ โอ๊ยยยย ต้องเร็วกว่านั้น
ไว้ย!”

1

วงดนตรีกลับมาบรรเลงอย่างไม่ค่อยหนักแน่นนัก แยกหรือต่างจับจ้องชาย
สิบคนหน้าตาถมึงมึงที่อยู่รอบตัวเจ้าภาพ

คาร์ไม่เคิลกวาดตามองแขก ตอนนี้ทุกคนในงานมีโอกาสเป็นภัยคุกคาม
ได้ทั้งสิ้น ทั้งสมาชิกรัฐสภาจากรัฐเนวาดา อัยการจากรัฐเวอร์จิเนีย นัก
เพาะพันธุ์ม้าจากรัฐเคนทักกี นักเขียนบทความในนิตยสารแพชั่นจากถนน
ฟิฟท์อเวนิว คนส่งอาหาร นักดนตรี และผู้จัดงานเลี้ยงที่ยืนท่าเฝ้าอยู่ริมสระ
ต่างตกตะลึงไปกับกลุ่มคนร่างกำยำที่มาทำลายอารมณ์สนุกในงานเลี้ยงกลางสวน
ในฤดูใบไม้ผลิ คาร์ไม่เคิลมองหน้าทุกคนเข้าไปมาขณะยืนใกล้ประตูหลัง
มองชายหญิงที่เขาไม่รู้จักซึ่งมีอยู่ไม่กี่คนแล้วมองซ้ำอีกรอบ เขารู้จักรูปร่าง
หน้าตาของเงินทรีดีและคิดเรื่องนี้มาหลายปีแล้ว เขารู้ว่าเงินทรีดีปลอมตัวได้เนียน
กว่าใคร ๆ

เขาเข้าบ้านไปพร้อมมองครึกษ์ที่ตามประกบ ยืนหายใจหอบหนัก นึก
ได้ว่ายังถือโทรศัพท์แนบหูอยู่

“แน่ใจนะ”

เมย์สตอบเสียงดังฟังชัด “พวกอิสราเอลตามเขาไปถึงเรือสินค้าที่ออกจาก
ลิสบอนเมื่อแปดวันก่อนครับ ตอนนี้มาจอดในอ่าวเซซาฟิกทางตะวันตกของ
อีสตันแล้ว เขาอาจมุ่งตะวันตกมาอชิงตัน ดี.ซี.ก็ได้ แต่ถ้าไปทางตะวันออก

เราก็ขับรถจากที่นั่นไปได้ในเวลาไม่ถึงสิบห้านาที เราส่งทีมต่อต้านการก่อการร้ายของนาวิกโยธินขึ้นเรือลำนั้นแล้ว แต่...”

“ไม่เจอเงินหรี”

“ไม่เจอครับ เขาอาจหลบออกไปตอนเกือบถึงฝั่งก็ได้ แต่ยังไงก็ต้องเคลียร์เรือ อาจเจอร่องรอยว่าเขาจะมาทำอะไรในอเมริกา”

“พวกอิสราเอลได้ข่าวมาจากไหน”

“ไม่ทราบครับ ผมประชุมทางไกลกับเมนาเคม เออาเออร์บัคของหน่วยมอสсадแล้ว เราคงต้องเริ่มงานกันทันทีที่คุณมาถึงแลงลีย์”

แล้วคาร์ไมเคิลก็เห็นทุกคนมองไปทางทิศใต้ อึดใจต่อมาเขาได้ยินเสียงใบพัด รู้ว่าเป็นเฮลิคอปเตอร์ใหม่เอี่ยมจากซีไอเอ

จอร์แดน เมย์สพูด “เดี๋ยวนี้ครับ ผมต้องขอโทษด้วยนะเรื่องงานเลี้ยง ผมรู้ว่ามันสำคัญสำหรับเอลเลนอร์”

“ช่างงานเลี้ยงแหม่ ผมอยากให้ตั้งทีมล่าไวโলেเตอร์เลยในชั่วโมงนี้ทุกคนเลย”

“รับทราบครับ”

การลงจอดของเฮลิคอปเตอร์เพื่อรับเจ้าภาพงานเลี้ยงในสวนเป็นไปอย่างผิดที่ผิดเวลาอย่างที่คาร์ไมเคิลกลัว เขาจะต้องอธิบายเรื่องนี้กับบรรดาเพื่อน ๆ ของภรรยาไปตลอดชีวิต แต่ผลกระทบนั้นยังไม่เกิด เมื่อเขาขึ้นเครื่องไปพร้อมกับเดอเรนซีและองค์กรอีกสามคน ใจของคาร์ไมเคิลก็เปลี่ยนเข้าสู่โหมดสู้รบทันที

คาร์ไมเคิลเคยเป็นทหารยศร้อยโทในเวียดนาม เป็นพันโทในเลบานอน และเกรเนดา เป็นซีไอเอ รมกับพวกรัสเซียในอัฟกานิสถาน เคยโดดร่มฮาโลในปานามา บินเครื่องบินเจ็ตเข้าคาบสมุทรบอลข่าน ใช้รถถูดูนับกี้ในอิรักและนั่งเฮลิคอปเตอร์กลับเข้าอัฟกานิสถานเป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบปี เขารู้จักการ

สู้รบตีและรู้วิธีกำจัดทุกอย่างที่รบกวนใจออกไป เหลือแต่ความมุ่งมั่นกับเรื่องที่ไม่
ซับซ้อนอย่างการฆ่าหรือการถูกฆ่าเท่านั้น

มันคือวิถีชีวิตของเขาในขณะนี้

เฮลิคอปเตอร์ยกตัวขึ้น บินมุ่งใต้ ทิ้งงานเลี้ยงไว้เบื้องหลังขณะทะยาน
อยู่เหนือไร่หนามหอกครีมนักบินผลักคันบังคับไปข้างหน้าแล้วบิดคันเร่งเพิ่ม
ความเร็วท่ามกลางอากาศหนาวเย็น คาร์ไมเคิลสั่งเมย์สให้ถ้อยสายค้างไว้ก่อน
เขาย้ายไปนั่งหลังพลาประจำเครื่อง คิวาห์พุ่งมาสวน ดิ่งไมโครโฟนมาตรงปาก
แล้วสะกิดไหล่นักบิน

นักบินหันมา “ว่าไงครับ”

“บนนี้มีเป้าลวงไหม”

นักบินมีสีหน้าสงสัย หันไปมองนักบินผู้ช่วยแล้วกลับมามองตรงหน้า
“มีครับ ซาฟไฟท์กับแฟลร์พร้อม”

คาร์ไมเคิลพูด “เตรียมไว้ให้พร้อมเลย ผมอยากให้คุณคอยระวังไว้ด้วย”

นักบินผู้ช่วยพูดขึ้นอย่างไม่ค่อยมั่นใจ “ทำไมเราต้องทำอะไรฉุกเฉินทุกกัน
ขนาดนี้...เอ่อ...เมื่อคุณจะบอกอะไรให้เรารู้ได้บ้างนะครับ”

คาร์ไมเคิลยกไหล่ “ภัยคุกคามเป็นของเราเองซึ่งอัตรหัสไอโวลเตอร์
อดีตคนของซีไอเอที่เก่งมาก ๆ”

นักบินหันกลับมาจ้องหน้าคาร์ไมเคิล “แค่คนเดียวหรือ ทั้งหมดนี่คือ
เพราะคนแค่คนเดียวหรือ”

ใบหน้าที่มึนงงของคาร์ไมเคิลยิ่งเครียดกว่าเก่าเมื่อจ้องกลับไปหานักบิน
“นี่ พ่อหนุ่ม ผมดูเป็นคนกลัวอะไรง่าย ๆ ั้งหรือ”

“ไม่ครับ”

“ไอ้ปรตนี่แหม่งทำผมกลัวขี้หูดได้ก็แล้วกัน คุณหันกลับไปแล้วรีบบินไป
แลงลีย์นะ ระวังจรวดพุ่งมาไว้ด้วย”

“ครับ” นักบินตอบมาพร้อมกับผงกหัว หันกลับไปบังคับเครื่อง

ครูเดียวคาร์ไมเคิลก็คิดว่าโทรศัพท์สั่งผู้ช่วย “พาครอบครัวผมออก
จากเมืองไปอยู่ที่ไหนนะ ถ้าไอโวลเตอร์มาหาผมที่นี่ ผมอยากให้คุณเมียผมอยู่
ให้พ้นทาง จะได้ล่อมันให้ถนัด ๆ หน่อย”

เฮลิคอปเตอร์เริ่มเหวี่ยงตัวไปมาเบา ๆ ทำเอาคนนั่งหลังเริ่มจะเวียนหัว
เดอเรนซี่ย้ายมานั่งเคียงคาร์ไมเคิลที่ด้านหน้า สวมหูฟังพร้อม สะกิด
หลังนักบิน แต่นักบินไม่ได้หันมา

เขาถาม “ทำไมต้องบินแบบนี้”

คาร์ไมเคิลตอบแทนนักบินที่กำลังยุ่งอยู่กับเครื่อง “เราต้องบินแบบ
ยุทธวิธีเพราะต้องคิดเผื่อไว้ก่อนว่าเงินทรีอาจมีแซมหรืออาร์พีจี ต้องบินต่ำ
หลบแซม แต่ต้องบินเหวี่ยงแบบนี้เหนือเขตชุมชนเพื่อป้องกันอาร์พีจีไว้”

เดอเรนซี่ถาม “ทำไมคุณคิดว่าเงินทรีมีแซมหรืออาร์พีจีครับ”

คาร์ไมเคิลมองออกนอกเครื่องไปยังแสงไฟระยิบระยับบนเมืองวอชิงตัน
ดี.ซี.เบื้องล่าง

“เพราะเม่งเป็นเกรย์แมนไง”

2

ถนนมีแสงไฟอมแวม ย่านวอชิงตัน ไฮแลนด์นั้นนำเดินเล่นตอนกลางคืน

วอชิงตัน ไฮแลนด์อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเขตปกครองพิเศษ โคลัมเบียบนฝั่งแม่น้ำอานาคอสเทียในเขตวอร์ดเอต ซึ่งเต็มไปด้วยตึกเคหะของรัฐ มีทั้งอาคารที่พักอาศัยของผู้มีรายได้น้อยและบ้านเดี่ยวหลังเล็กบนที่ดินแคบ ๆ ขยะเกลื่อน วอร์ดเอตคือย่านอันตรายที่สุดอันดับที่สองรองจาก วอร์ดเซเว่น

ทั้งที่ตึกแล้วและบริเวณนี้ขึ้นชื่อเรื่องอันตราย แต่ยังมีคนหนึ่งที่เดินท่องไปในอากาศซมุกซมัวยามเย็น มุ่งไปทางเหนือในถนนแอดแลนติกทางตะวันออกเฉียงใต้ราวกับไม่สนใจโลก เขาเดินไปตามทางเท้ากระเบื้องแตก ๆ ใต้แสงไฟถนน มันไม่ได้ถูกยิงแตกหรือหลอตกขาดแบบเมืองที่ไม่ใส่ใจคนยากจน เขาสวมกางเกงยีนส์กับเสื้อเบลเซอร์ยับยู่ยี่ ผมสีน้ำตาลเข้มเปียกชื้น ใบหน้าเกลี้ยงเกลา เห็นชัดว่าเป็นคนขาวซึ่งอาจตกอยู่ในอันตรายได้ในคืนนี้

สี่ทุ่มในย่านนี้ไม่มีใครเดินเล่นนอกจากเขาคนเดียว ถนนเส้นนั้นไร้ผู้คนหลายคนจับจ้องมองตามเขาไป บรรดาคนสูงวัยมองออกมา แม่ที่ยังตื่นอยู่กับลูกที่ป่วยจ้องออกมาจากประตูเพื่อกซิกลาสด้วยความพรันพรึง เพราะรู้ว่าไอ้โง่กลางถนนอาจถูกซ้อมหรือในกรณีที่ร้ายแรงที่สุดคือถูกฆ่า เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งถือโทรศัพท์หลบในมุมมืดของห้อง ฝ้าดูชายคนนั้น เล่าสิ่งที่เห็น

ให้เพื่อนฟัง หวังว่าจะได้ส่วนแบ่งถ้าเพื่อนกับพรรคพวกเข้ารุมปล้นคนที่กำลังเดิน

แต่เขากับเพื่อนไม่มีโชค เพราะอันธพาลอีกกลุ่มอยู่ใกล้เหยื่อมากกว่า และกำลังจับจ้องอยู่เช่นกัน

สามร่างในเงามืดจ้องมองคนขาวคนนั้นจากถนนหน้าบ้านอยู่หน้าถึงน้ำมัน ฟ้าสลับฟ้าเกลลอน ซึ่งอัดแน่นด้วยขยะที่กำลังไหม้ มาร์วินอายุมากที่สุดในกลุ่ม เขาอายุสามสิบเอ็ดและมีคดีติดตัวสิบเอ็ดคดี ส่วนใหญ่เป็นคดีลักเล็กขโมยน้อย หรือจับปล้น เคยถูกจับจริง ๆ แค่สองครั้ง ครั้งแรกติดคุกอยู่สิบเอ็ดเดือน ยี่สิบเก้าวัน ต่อมาก็ก่อคดีอีกที่เฮเกอร์สทาว์นชื่อหาฆาตกรรม เขาติดคุกอยู่หกปีก่อนถูกปล่อยตัวเพราะเป็นนักโทษชั้นดีตามคำแถลงของเรือนจำ และตอนนี้เขาเป็นอิสระ

มาร์วินไม่หางานทำ แต่ชอบหาเรื่องใส่ตัว

เขามีเพื่อนมาด้วยอีกสองคน นั่นคือดาร์ริอุสกับเจมส์วัยสิบหกปี ทั้งคู่ชื่นชมมาร์วินที่แก่กว่า เคยติดคุก และเคยฆ่าคนมาก่อน เพราะเหตุนี้ทั้งคู่จึงติดตามห้อยตามเขาไปทุกที่ มาร์วินชอบการมีลูกน้องอ่อนวัยกว่าเพราะพวกนี้มีโอกาสสรอ คดีที่เกิดขึ้นจะถูกกลบออกจากประวัติเมื่อเด็กพวกนี้อายุครบสิบแปด

มาร์วินหนีบปิ่นกับกางเกงบ็อกเซอร์ตัวโคร่ง เป็นปิ่นลอร์ซิน อาร์มส์แอล 380 ที่ถือว่าเป็นขยะไปเลยเมื่อเทียบกับปิ่นพวกอื่นที่ใช้ก่ออาชญากรรมในเขตห้ามพกปิ่น เขาไม่เคยยิงเลยสักนัดแต่หนีบไว้รอด เขาจะหนีบด้ามปิ่นให้โผล่จากชายเสื้อแจ็คเก็ตหนัง แต่ต้องไม่มีตำรวจอยู่แถวนั้น ถ้าเห็นรถสายตรวจ เขาจะดันปิ่นลงใต้ขอบกางเกงทันทีหรือไม่ก็เฟ้นแนบ

มาร์วินพยายามไม่ก่อคดี ตั้งแต่ก่อนที่ลูกน้องทั้งคู่จะเกิดด้วยซ้ำ

ทั้งสองพกมีดพับเล่มบางเฉียบที่ขโมยมาจากร้านในย่านไฮแอตส์วิลล์ เป็นของราคาถูกลงดูดี พวกเขายังใช้มันไม่เป็น แต่ที่กักเอาเองว่าตัวเองนั้นเจ๋งพอที่จะพกมีดไว้ในเสื้อแจ็คเก็ต

ดาร์ริอุสกับเจมส์คลำมีดในเสื้อขณะจ้องมองคนขาวเดินหายไปในบ้านหมอกผ่านพุ่มไม้หนากับกองขยะเกลื่อนกลาด ทั้งคู่หันมามองหน้ากันแล้วยิ้มอย่าง

ประหลาดใจกับลาภลอยในคืนนี้ คนคนนั้นดูเหมือนไม่รู้เลยว่าตัวเองเพิ่งจะเดินผ่านสามคนที่ยืนผิงไฟอยู่ ทำให้คิดขึ้นมาได้ว่าถ้าชายคนนั้นไม่โง่ก็เมาเหล้าเมายา หรืออาจจะเป็นได้ทั้งสองอย่าง แต่ทั้งสามไม่ค่อยได้เห็นคนขามาเดินเตร่อยู่ในย่านนี้ของวอชิงตัน ไฮแลนด์บ่อยนักในยามค่ำคืน คนมากมายหลายเชื้อชาติจะขับรถเข้ามาในถิ่นนี้เพื่อซื้อยา โดยเฉพาะตอนกลางคืน และเด็กหนุ่มทั้งสองนั้นนึกไม่ออกว่าไอ้โง่ที่เดินท่อม ๆ อยู่นี้จะมาทำอะไรหากไม่มาซื้อยา

ซึ่งหมายความว่าเขาต้องมีเงินสดหรือยา มันไม่ต่างกันเลยเพราะในย่านนี้ยาคือเงิน

ดาริอุสกับเจมส์สบตากับหัวหน้าที่ยืนอยู่ข้างถังน้ำมันจุดไฟ

มาร์วินพยักหน้ากับลูกน้องเป็นสัญญาณให้เตรียมตัว ทั้งสามเดินออกมาบนทางเท้าตามชายผิวขาวไป มือกุมอาวุธที่ซ่อนในเสื้อ

ขณะที่นักล่าทั้งสามกำลังตามเหยื่อในถนนหมายเลขแปด มุ่งหน้าตะวันออกเฉียงใต้ เครื่องยูโรคอปเตอร์ราคาสี่สิบล้านดอลลาร์กำลังทะยานอยู่เหนือวอชิงตัน ดี.ซี. จากแมริแลนด์ทางตะวันออกเฉียงเหนือมุ่งสู่เวอร์จิเนียทางตะวันตกเฉียงใต้ คนบนเครื่องกำลังคุยกันเรื่องที่คนข้างล่างอาจกำลังเล็งกล้องจรวดพื้นสู่อากาศมาที่โบพัดทาง หรืออาจจะเล็งศูนย์เปิดของอาร์พีจีมาที่หัวเครื่อง เป้าลวงในตัวเครื่องพร้อมแล้ว นักบินกำลังบินตามยุทธวิธี และสายตาทุกคู่มองออกนอกตัวเครื่องลงมาบนถนนเบื้องล่าง หาร์รองรอยไฟวาบหรือควันท้ายจรวด

แต่ไม่มีทั้งแสงไฟวาบและควันท้ายจรวด เพราะคนที่พวกเขาถล่มอยู่ข้างล่างนั้นไม่มีทั้งแซมและอาร์พีจี ไม่มีแม้แต่ปืนหรือเงินสด

คอร์ต เงินทริเดินเดียวไปในถนนสายอันตรายที่สุดในเขตนี้ ระวังเสียงย่าเท้าข้างหลัง แขนขวายังปวดตื้อบ คันยิบ ๆ อยู่ใต้เฟือกปูลาสเตอร์ที่หุ้มจากศอกถึงข้อมือ เขารู้ว่ามีสามคนเดินตามมา หัวหน้าหนึ่งกับลูกน้องอีกสองที่เด็กกว่ามากและเชื่อฟังหัวหน้าสุด ๆ เงินทริประเมินได้แค่มองปราดเดียว

ขณะเดินผ่าน เสียงย่าทำบ่งบอกว่าคนเดินตรงกลางมันใจมากกว่าอีกสองคนที่ขนาบข้าง ทั้งคู่ผ่อนฝีเท้าลงแล้วรีบวิ่งขึ้นมาให้ทันหัวหน้าอยู่หลายครั้ง

เงินทรีพอรู้จิตวิทยาของอาชญากรรมอยู่บ้าง พวกก๊วยข้างถนนนี้กำลังหาเรื่อง มองหาเหยื่อ ความมุ่งมั่นของพวกมันดูได้จากความเร็วในการลงมือ ถ้ายังเดินตามเขาไปอีกหลายแยกถนนอย่างนี้ก็อาจจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือในทางกลับกันคือถ้าลงมือตอนนี้ก็ต้องมุ่งมั่นใจมากจนไม่คิดว่าเหยื่อจะสู้ และสิ่งนี้บอกกับเงินทรีได้ทันทีว่าสามคนนี้อาจมีอาวุธและเคยจับปล้นมาก่อน

ขณะที่เดินมาได้เกือบถึงทางแยกต่อไป ชายคนกลางก็ร้องเรียก

“เฮ้! แกรู้แล้วนะว่าต้องโดนอะไร แกคงไม่ยอมเจ็บตัว”

เงินทรีอุ่นใจที่ชายคนนั้นไม่อ้อมค้อม อีกอย่างคือเขาไม่มีเวลาตรงนี้ทั้งคืน จึงหยุดเดินแต่ไม่ได้หันไป แค่นั่งอยู่ตรงนั้น แล้วมองไปอีกทางจนกระทั่งทั้งสามเข้าถึงตัว

“หันมาเลย หันมาช้า ๆ นะ”

เงินทรีสูดหายใจเข้าช้า ๆ แต่ไม่หันไป

“เฮ้ย ไอ้เวร! นี่มันพูดกับแกอยู่นะ!”

เขาจึงหันอย่างช้า ๆ จ้องตา เป็นอย่างนั้นเสมอในทุกสถานการณ์ที่ดูยุ่งเหยิง เขาจะประเมินความตั้งใจและทักษะ เงินทรีมองคนหัวหน้าออกกว่ากำลังผยองและตื่นเต้น แต่ไม่กังวล อีกสองคนพยายามทำเป็นมั่นใจ แต่แววตาฟ้องว่าไม่ใช่แบบนั้น ทั้งสามกุมอาวุธ หัวหน้ามีปืนมันวับสีเหล็ก อีกสองคนที่เป็นวัยรุ่นนั้นพกมีด

เงินทรีตอบไปด้วยน้ำเสียงเรียบ “สวัสดีครับ”

หัวหน้าพยักหน้าอย่างประหลาดใจ “เอาระเบ่สตาจอร์มา โทริคัพพ์ด้วย”
เขามองไปรอบ ๆ แล้วถาม “รถยนต์ล่ะ อยู่ไหน”

เงินทรีไม่สนใจฟัง แต่ตาจ้องปืน “นั่นอะไร”

“ปืนไง ไอ้เวรเอ๊ย!”

“เออ แล้วปืนอะไร”

“ปืนที่จะยิงแกใส่แต่ก็ได้ถ้าไม่ควักกระเป๋าสตางค์ให้”

มาร์วินยกปืนมาจ่อหน้า ถึงจะมีดสลัว แต่เงินทรีก็ยังคงมองปืนที่ห่างจาก
จมูกไม่ถึงหนึ่งเมตรออก

เงินทรีถอนหายใจอย่างผิดหวัง “แอล 380 เทรอเนี่ย ปืนขยะแบบนี้
เนี่ยนะที่เอามาจี้ฉัน”

มาร์วินเกร็งแขน ยิ้ม “เออ ยิ่งแกได้แล้วกัน เพื่อคืนนี้แกอยากตาย”

เงินทรีจ้องอีกสองคนที่เหลือ “พาเด็กมาฝึกงานด้วยเทรอเนี่ย” ลูกน้อง
จ้องมองหัวหน้าอย่างสับสน พริบตาเดียวก็ชักมีดออกมา “พวกฉันไม่ได้มา
เล่น ๆ นะ”

เงินทรีแหงนมองท้องฟ้ามืดครึ้มแล้วยิ้ม “โชคดีฉิบหาย”

3

มาร์วินใช้ปืนจี้คนมาตั้งแต่อายุไม่ถึงสิบสาม ไม่เคยเห็นใครที่ไม่ตกใจ ทุกคนจะตาเหลือกลาน จ้องมองปากกระบอกปืน ไม่ว่าเขาจะทำอะไรอีกในการจู่โจมนั้น เขยื้อนที่ถูกรั้งจ่ออยู่จะจ้องมันนิ่งแทบไม่กะพริบตา แต่คนคนนั้นก็กลับหันไปมองลูกน้องเขา มองไปยังถนน มองขึ้นฟ้ากับหน้าต่างอาคารแถวนั้นอย่างไม่อณาทรร้อนใจ ทั้งที่ปากกระบอกปืนแทบจะทิ่มหน้าอยู่แล้ว คนชาวคณันไม่ได้เมายาและไม่มึนหัวเลย ตาเศร้า ๆ ใสแจ๋วกับท่าทางสบาย ๆ ไม่หวั่นไหว หรือพูดได้อีกอย่างว่าเขาไม่สนใจทำอะไรเลย

และมาร์วินที่กำลังหงุดหงิดก็ไม่มีแผนสำรองไว้ข่มขู่เหยื่อด้วย

เด็กหนุ่มทั้งสองก้าวเข้ามาบาช้างเหยื่อ มาร์วินจ่อปืนกับหน้าผากเงินหรือลูกน้องทั้งคู่ก็มิดพร้อมกันทั้งชายและขวา

แต่คนชาวคณันก็ไม่ใส่ใจมิด เขาถอนหายใจเสือกยาวกับปล่อยไหล่ตกอย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันจะมีโอกาสได้บอกพวกแกให้ถอยไปไหม เงินไม่มีนะ ไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีรถยนต์ ไม่มีอะไรจะให้พวกแกเลยนอกจากปัญหา สัญญาได้เลยว่าฉันมีปัญหามากกว่าที่แกคิดแน่ ๆ จะว่าย่างไรถ้าเราแยกกันแล้ว...”

มาร์วินเริ่มจะเหลืออดแล้วกับไอ้เวรนี้ เขาก้าวเข้าหาแล้วยกปืนขึ้นจ่ออย่างไม่ล้อเล่น พลันเงินหรือก็ฟันมือซ้ายเร็วจนเหมือนภาพเบลอล บัดปืนพันตัว มาร์วินจับต้นชนปลายไม่ถูกเมื่อเงินหรือหันมุนตัว แล้วใช้มือซ้ายคว้า

ลำเลือนปืนปลายลำกล้อง กระชากเหวี่ยงออกข้างตัว มาร์วินเหนียวไกตาม
สัญชาตญาณจนปืนลั่นก้องถนน แต่เงินทรีเบียงตัวมาทางขวาแล้วกดปืนลงต่ำ
ทางซ้ายเมื่อไถลัน

มาร์วินรู้ทันทีว่าเขาพลาดแล้ว

เจมส์สะดุ้งเฮือกทั้งมืด สองมือกุมหน้าแข้งแล้วล้มกิ้งกับพื้นหญ้า
ข้างทางเท้า ร้องลั่น กระสุนหัวรูขนาด .380 ฟุงเจาะปลายเท้าเขากระจาย
มาร์วินรู้ว่าเขาพลาดมหันต์แต่ยังถือปืน ยื้อปืนที่เหยื่อคว่ำไว้โดยไม่ทันคิด
เงินทรีหันจากมาร์วินมาสนใจดาร์อุสที่ถือมีด แล้วเปลือยหลังให้ปืนห่างไป
ไม่ถึงหกสิบเซนติเมตร

มาร์วินไม่อยากจะเชื่อว่าไอ้โง่นั้นจะพลาดขนาดปล่อยให้ปืนลั่นแล้วยัง
หันหลังให้ เขายกปืนขึ้นหมายจะยิงหัวเหยื่อก่อนมันจะหันทำร้ายดาร์อุส

เหนียวไก

คลิก

เงินทรีไม่สนใจไอ้เลวที่ถือปืนอยู่ข้างหลังเพราะรู้ว่ามันคงตกตะลึงไปอีกครู่หนึ่ง
การคว่ำลำเลือนไว้ทำให้ปืนไม่คัดปลอกป้อนกระสุนใหม่หลังจากยิง ปลอก
กระสุนจึงยังค้างรังเพลิงอยู่ ต่อให้เหนียวไกทั้งวันมันก็ไม่ลั่น จนกว่าจะกระชาก
ลำเลือนคัตปลอกทิ้งแล้วป้อนนัดใหม่จากแม็กกาซีน

เงินทรีแทบไม่ต้องคิดก็รู้ได้ในไม่กี่วินาทีว่าผู้โง่กำลังจะเอาตัวรอด
ความตื่นเต้นจะทำให้มันตกตะลึงและคิดอะไรไม่ออก เขารู้มานานแล้วว่า
ในการยิงต่อสู้อีกฝ่ายจะคิดไม่ทัน จะใช้สัญชาตญาณเอาตัวรอดแทน และ
ไอ้ทุเรศที่ถือปืนห่วย ๆ นั้นก็คงทำอะไรไม่ได้ ไม่อย่างนั้นมันคงไม่พกปืน
กระจอก ๆ อย่างนี้

เงินทรีจึงมีเวลาจัดการกับมีดปลายแหลมตรงหน้า เด็กนั่นที่มพรวด
จนตัวเองเซตลา เงินทรียกแขนขวาชูขึ้นป้องมีดจิงฟุงปักเฟือก มือซ้ายคว่ำมือที่
ถือมีด บิดมีดหลุดมือร่วง ผลักแขนเด็กกลับเข้าหาตัวแล้วกระชากบิดข้อศอก